

ויקטור הוגו
מחר, עם שחר...

מחר, עם שחר, כשיחוויר הנוף,
אצא לדרך. הן אדע כי מחכה את.
אלך בשביל הרים, ביער ובחוף.
לא אוכל להשתהות כשרחוקה את.

אלך בראש מורכן, אפוף במחשבות,
בלי להביט סביב, ולא אשמע אף צליל,
נוגה, גוי כפוף, ידי מצולבות,
גם באורו של יום – לי לילה יאפיל.

לא אשית לבי לזהב שקיעה זוהר
ולא למפרשים הנישאים על הנהר,
וכשאגיע, על קברך אניח זר
של צינית רעננה ופרחי בר.

תרגום: אמיר בן-עמרם

השיר נכתב ב-1847, ארבע שנים לאחר מותה בטביעה של בת המשורר, לאופולדין.
Les Contemplations, 1856